

[Jørgen Junior]

flåde fra Sovjetunionen, som hensynsløst – for at citere Børsen – bruges til at trykke priserne ned til det halve af, hvad danske redere skal have. Det er et væsentligt punkt. Det er et punkt, hvor EF kommer ind i billedet, men det er et punkt, hvor det er rimeligt at få et svar her og nu.

Så kommer spørgsmålet: hvorfor vil man ikke svare? Hvorfor synes man, at debatten i dag er overflødig? Hvorfor ville man ikke svare i sidste uge? Ja, det er egentlig logisk. Det er meget, meget klart. Man prøver nemlig at glorificere, at gøre det noget så venligt og så hyggeligt at støtte forhold, som er ganske uacceptable set fra den danske befolknings synspunkt, hvis den virkelig havde klarhed over det.

Hvis man begynder med Europa og tager Sovjetunionen, menneskerettighederne, Beogradkonferencen, ja, dér har vi hørt en bunke smukke ord. Men hvad kan man læse i Ivestija den 20. august om menneskerettighederne? Det er betegnende, det er typisk for vore venner – i modsætning til dem, vi gør vrøvl over for. Ivestija skrev den 20. august: »For personer som Amalrik, Bukovskij og ligesindede eksisterer menneskerettighederne ikke og kommer de aldrig til at eksistere.« Det er Sovjetunionen.

Man kan også prøve at gå videre – men det er der ikke megen grund til – og påpege i tusindvis af eksempler på, hvordan menneskerettighederne bliver krænket igen og igen hos vore såkaldte venner. Det gælder i Europa, det gælder i Sovjet, det gælder i alle de lande, som kalder sig folkedemokratier. Det gælder også i det østlige Asien. Dér ser vi, hvorledes man fra Kina forsøger systematisk at ødelægge det vestlige samfund og at skabe sig store valutaindtægter ved at kontrollere størstedelen af verdensmarkedet for heroin. Jeg tillod mig i sidste debat at putte denne oplysning ind, men der var ingen, der reagerede på det. Det er kun én af de mange ting, man kan fortælle fra et land, som vi også er så positive over for.

Lad os så komme til det, der er kernen i dansk udenrigspolitik for øjeblikket, selv om det måske kan virke fjollet, i hvert tilfælde i debatten, men selvfølgelig ikke med hensyn til indholdet, nemlig Afrika, vores gode venner dernede sydpå. Vi har hørt, hvorledes den danske udenrigsminister har fået rygklap for at udtale sin sympati for, hvorledes cu-

banske tropper for øjeblikket forsøger at knægte – det er i virkeligheden det, der er tilfældet – afrikanernes selvbestemmelsesret. Vi hørte nogle positive udtalelser sidste gang fra udenrigsministeren, gående ud på: ja men det er nok ved at blive nedtrappet, det er nok noget, der er på vej ud.

Vi læser realiteterne i aviserne, og vi ser realiteterne i det, der sker dernede. Det er ikke på vej ud, der kommer flere og flere cubanere til Afrika, og højst troligt er det vel sådan i dag, at det marxistiske styre, som Danmark støtter i Angola, kun kan holde sig ved magten, lige så vel som det kun er kommet til magten, gennem en massiv hjælp fra et stadigt forøget antal cubanere. Hvis afrikanerne fik lov til at vælge deres egne afrikanske løsninger, så ville det se helt anderledes ud; så ville MPLA højst troligt være smidt ud for længst.

Men hvem er det, vi har så meget imod? Vi har noget imod det sydlige Afrika, vi deltager i stor stil i fordømmelse. Lille Danmark gør sig til dommer over forhold, som vi egentlig ikke kan sætte os ind i. Derfor er det rimeligt, at vi måske forstår en lille smule af, hvad der er realiteten i dagens Afrika, og hvad det er, vi vælger. Jeg har ikke nogen særskilt sympati for Sydafrika, men jeg har en meget, meget stor antipati mod hyckleri og mod inkonsekvens, og det er tilfældet med den måde, som den danske udenrigspolitik føres på for øjeblikket.

Afrika i dag består af 20 etpartistater, 13 diktaturstater, 7 militærdiktaturer og 11 stater, hvor der er flere partier, og blandt disse 11 stater er Sydafrika, Rhodesia, Botswana, Transkei – hvis man skal tage det med som et land. Med andre ord, vi satser på flertallet, på diktaturerne, på etpartistaterne. Vi satser på de lande, hvor der ikke er nogen fri presse. Vi satser på de lande, hvor man ikke må tale og gøre, som man har lyst til. Det er ikke det, den danske befolkning efter min opfattelse ønsker af dansk udenrigspolitik. Dansk udenrigspolitik skal drives til fordel for den danske befolkning, ikke for at fremme nogle interesser, der skal nedbryde det samfund, som vi selv er en del af. Vi skal ikke save den gren over, vi selv sidder på.

Er de da ikke så slemme dernede i Sydafrika? Det er de måske nok, men jeg synes, at de ord fra Ian Smith, der i dag kan læses på forsiden af Berlingske Tidende, og dette